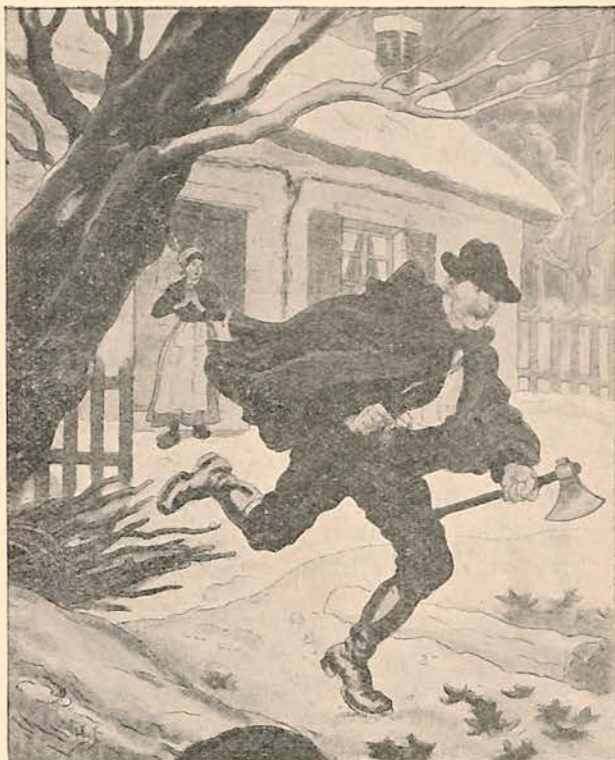

Слушай, Бискотино, иди до могилката, за да видишъ, дали баща ти не се връща. А ти, Бискотене, следи пътя по край езерото, като внимавашъ добре, дали не липсва нѣкой прѣтъ. И викай силно: „Бриске! Бриске!..“ — Мирно, Бишоно!..

Бриске хукна къмъ могилката съ голѣмата брадва въ рѣка.

— Да бѣше завелъ и Бишоно, — му извика Брискетъ.

Ала Бишоно го бѣше изпреварила вече. Тя бѣше толкова далекъ, че Бри-

Децата трѣгнаха и, когато се срещнаха на мѣстото, дете пѣтеката, що върви край езерото, пресича оная, що минава край могилата, Бискотенъ рече:

— По дяволитѣ! Ще трѣгна да намѣря нашия беденъ татко, па макаръ и вълцитѣ да ме изедатъ.

— И азъ ще вървя съ тебе, — каза Бискотина, — нека изедатъ и мене.

Презъ това време Бриске се завърна по голѣмия пюшейски пѣтъ, като мина презъ Круа-озанъ надъ мортмерското игуменство, защото трѣбваше да занесе единъ кошъ сѣчки на Жанъ Пакие.

— Видѣ ли нашитѣ деца? — попита го Брискета.

— Нашитѣ деца ли? — рече Бриске. — Боже мой, излѣзли ли сѣ?

— Азъ ги изпратихъ да те пресрещнатъ до могилката и езерото, но ти си трѣгналъ по другъ пѣтъ!

